

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Η Όρατα Άνναμπέλλα ντε Πιέν είν' έρωτευμένη μέ το γιού το προμερού κοινοσταύλου Μονισουρού, το γενναίο Φραγκικό. Συγχρόνως όμως την αγαπά κι' ο αδελφός του Φραγκικό, Έρρικος, και, για να την εκδικηθεί, προβάλλει τον έρωτά της στό γέρο πατέρα της. Ο άρχων ντε Πιέν την καταρτίζει και τη διαγγείλ' ότι το σπίτι του Ξεβελίει έιν' όμως ο Φραγκικός και την παντρεύει την ίδια νύχτα, δυ-στυχώς όμως ο πατέρας της Άνναμπέλλας πεθαίνει. Την ίδια ατόη νύχτα υφρίζει εφάρια στόν πύργο του ο κοινοσταύλος και σπάζει το Φραγκικό να φύγει για τον πόλεμο. Ο Φραγκικός έμπασιέται την Άνναμπέλλα στόν Έρρικο και φεύγει. Ο Έρρικος όμως τρέχει στό σπίτι της Άνναμπέλλας και ζητάει να την κάνει δια της βίας δική του. Η Άνναμπέλλα καταφεύγει στό σπίτι της προσφύ της, όπου γεννάει, μετά μερικούς μήνες, ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, τη Λουίζα.

Ένας χρόνος περάει κι' έκείνη ο Φραγκικός πού τον νοιάζει όλκι νεκρό, εναγυρίζει. Ο Έρρικος, για να κρήνη στόμα του, του λέει ότι η Άνναμπέλλα τόν άπάτησε, απειλώντας συγχρόνως την άτυχη νέα ότι θα σφάζει το παιδί της, το όποιο της έχει άρπάξει ο άφοσιωμένος του ίππότης Παρναγιάν, άν του άδειασει. Η Άνναμπέλλα σασπιέται... Ο Φραγκικός ζητάει τότε τόνομα του συνεννόη της κι' ο Έρρικος του λέει ότι είν' αυτός, Μονισουρόν και ο Έρρικος τραυματίζεται θανάσιμα. Η Άνναμπέλλα, στην όποια απέδωσε ήρή το παιδί της ο Παρναγιάν, τρέχει τώρα στό Παρίσι να συναντήσει το Φραγκικό. Συνατά όμως τόν άφραγο και άδουλόχο πατέρα της, στόν όποιο διαγγείλ' ότι να πάντα, μέ ο κοινοσταύλος δέν συγκινείται. Της όνει, να ύπογραφή ένα έγγραφο διαλύσεως του γάμου της, απειλώντας την ότι διαφορετικά θα φυλακίσει τόν Φραγκικό ίσοβίως!

Η Άνναμπέλλα αναγκάζεται να ύπογράφη... χρόνια περιού στο μεταξύ. Ο Φραγκικός παντρεύεται την Άρτεμιδα, χωρίς να την αγαπά. Έντολή του Βασιλέως. Η Άνναμπέλλα ζει τώρα στο Παρίσι, έρημη, κρημένη άπ' τα μάτια τών αδελφών Μονισουρού που ζητάνε κι' οι δύο να την έβρουν. Ο πατέρας Παρναγιάν σφύγει πρός άσφατηρή περιπέτεια. Ο γιος του, μεγάλος πειά, μένει μόνος στό Παρίσι κι' έρωτεύεται τρέλλα την κορή της Άνναμπέλλας. Λούλα παύει μεγαλώσει επίσης έτοιματάκι. Η Βασίλισσα Αικατερίνη τών Μεδίκων πού μισεί θανάσιμα τη Βασίλισσα της Ναβάρρας Ίωάνα ντε Καμάρρα, προκαλεί μια επίθεση τού λαού εναντίον της για να την έκτονώση ως Ούγενωτη. Ο άλλος όρος κατά της Βασίλισσας, μαινόμενος, άλλα έπεισάει μέ γυνικό το σπαθί του και την σφάζει ο Ζάν ντε Παρναγιάν, ο όποιος την έπομένη δέχεται για το κοτόρβια του από προσέ-σεις να μη στην έστρέψα του Γκιζή, της Αικατερίνης τών Μεδίκων και της Βασίλισσας της Ναβάρρας, χρήματα και όωρα εκ μέρους των.

στρως σιά άξιο άπ' το κελιά και βγήκε στό δρόμο. Ήταν βαθιά νύχτα πειά. Το Παρίσι κοιμόταν. Οι δρόμοι ήσαν έρημοι. Άλλοίμονο στόν τιμό και φιλήσυγο αυτό πού θα τόλμαζε να βγή τέτοια ώρα έξω! Οι καθούριοι πού παραμόνευαν μέσα στό σκοτάδι θά τόν σκότωναν, και θα πετούσαν το πτώμα του στό Σηκουάνα, άφορ τού έταυραν ό,τι είχε και δέν είχε άπάνιο του... Έπρεζε ναίαι παλληλάκι κανείς για να τόλμησει να κόμη τόν περιπατό του σέ τέτοια ώρα στό σκοτεινά Παρίσια στενοσοκάκια... Κι' όμως πλην τού Παρναγιάν κι' ένας άλλος διαβάτης βρόζιωνταν την ώρα αυτή δλιανόμενος μέσα στούς Παρισινούς δρόμους. Ο Έρρικος Μονισουρό! Διπλόνομος καιά στο μακάθιο του ο άσιος τόν συμφέρων της Άνναμπέλλας, προχωρούσε άγρή-άγρή, κρατώντας σφιχτά τη λαβή του σπαθιού του μέ τόνα χέρι και μέ το άλλο, ένα μεγάλο δίκαιο κεντητικό μαχαίρι.

Έξαινα, κοντά στην όδον Άγιου Διονυσίου, ο Έρρικος σταμάτησε. Μιά συντροφιά ίπποτών άφάνηζε ναί, χωρίς να άπάνια μερος. Μιλούσαν όλκι τόν δυνατά κι' ο Έρρικος γνώρισε τη φωνή του δοκού ντ' Άνζού, τού αδελφού του Βασιλέως. Ο Άνζού τέτοια ώρα στούς δρόμους! Ποιά πήγαιναν λοιπόν όλκι αυτοί οι έγγενείς;

Ο Έρρικος τρίπιασε σέ μια σκοτεινή γωνία, τέντωσε τ' αυτιά του και σέ λίγο γνώρισε και τούς άλλους έγγενεις. Ήταν ο Μοισεδέρ, ο Μοισζόν, ο Κελούς, Μιλούσαν δυνατά και γελοΐων.

- Λοιπόν, έλεγε, ο ντ' Άνζού, είνε όωρα, Μοισεδέρ;
- Σωστός άγγελος, έξοχότατε.
- Και πος την λέγε;
- Λούζα. Ζή στην όδον αυτή μέ τη μητέρα της, ή όποια άκούει στό όνομα Άνναμπέλλα.

Άνναμπέλλα... Λούζα... Ο Έρρικος Μονισουρόν στηρίζεται στόν τοίχο για να μη πέση. Άνναμπέλλα... Ήταν τ' όνομα της γυναίκας π' άγαπούσε. Λούζα άνν κολασιμένος, πού δεκαέξη δώδεκα χρόνια την άναζητούσε κι' αυτός κι' ο αδελφός του Φραγκίκοσ, καθένας χωριστά. Ήταν ή μοιραία γυναίκα, ή γυναίκα πού την χόρισε άπ' τόν αδελφό του, ή γυναίκα πού ποθοσε άόμοια όσο και την πρώτη στιγμή πού την είδε... Ήταν λοιπόν στό Παρίσι ή Άνναμπέλλα; Θα την ξαναβόλετε; Κι' αυτοί οι έγγενεις τί σκοπούς είχαν πού πήγαιναν τέτοια ώρα σπίτι της; Έπρεζε ναί, ή μάθη, μέ κάθε ήστια. Άφρησε τότε έγγενεις να προχωρήσουν και τούς πήρε βασιπο. Άν τοιμοΐσαν να κάμουν κακό στη γυναίκα πού ελάτρωσε χρόνια και χρόνια τόση, θα όμοισε εναντίον τους και θα την ιερακυλιόνασε σκοτώνοντας κι' αυτό τόν αδελφό του Βασιλέως... Κράτησε λοιπόν σέ μια γωνία και περίμενε να δη τι θ' άπογινή.

Οι έγγενεις τράβηξαν ίσια πρός την πόρτα του σπιτιού ποΐνεσε ή Άνναμπέλλα. Μόλις όμως πλησίασαν, μια σιά πρόβαλε μπροστά του και με φωνή άκούστηρε γεμάτη θυμό και μανία:

— Μά το Βασιλά... Μά τόν Πιλάτο... Πάμ έδώ είσαστε, κύριοι. Θ' άναγκαστώ να σας διοΐσω μέ πολύ άσχημο τρόπο...

Ήταν ο Ζάν ντε Παρναγιάν.

— Ποιός είν' αυτός ο τρελλός! ρώτησε άπότομα ο αδελφός του Βασιλέως δοΐς ντ' Άνζού.

— Ένας χωρφιόμενος, έξοχότατε, άπάντησε ο Μοισεδέρ. Μά έγγονα σας, θα φήνη τόρα άμέσως από δω μέ τις κλωτσιές.

Λέγοντας τα λόγια αυτά τράβηξε το σπαθί του και έπετέλι εναντίον του Παρναγιάν. Μά ο Παρναγιάν δέν ήταν άπ' τούς άνθρώπους πού τά χάνουν εύκολα. Τράβηξε κι' αυτός τη Ζαμπούτ του και κατέφερε εναντίον του Μοισεδέρ ένα γερό χτύπημα στό πρόσωπο. Ο Μοισεδέρ ίπποχόρησε ξεμονιόζοντας άπ' τόν πόνο.

— Άθλιε, ούρλιαξε τόρα ο Μοισζόν, θα σέ μάθω εγώ να φέροναι καλύτερα στούς έγγενεις.

Μά ο Παρναγιάν τού πέρασε κι' αυτό το πέρα-πέρα το μπράτσο μέ το ξίφος του.

Ήταν πειά ή σειρά τού Κελούς, ο όποιος χιμήζε κατά τού Παρναγιάν μαινόμενος. Μά δέν πρόλαβαν να χτυπηθούν. Έπε-νέθη ο δοΐς ντ' Άνζού.

— Άλ! Στάθος Κελούς... φώναξε. Είνε περιττόν να πεπο-χοβόμαστε... Γύρισε κιότιπν στόν Παρναγιάν και τού είπε:

— Κύριε, ένοείτε να φέρετε άπ' έδώ και να μάς άφήσετε να κάμουμε τη δουλιέα μας;

— Μά τόν Πόντιο Πιλάτο, άπάντησε ειρωνικά ο Παρναγιάν.

Οι δύο ίπποτάι περίμεναν τόν Παρναγιάν σ' ένα ξερημικό μέρος τού Παρισιού...

(Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

— Γιατί μάς κάνετε την ερώτηση αυτή, χωρίς; ρώτησε ο Μοισζόν τόν Παρναγιάν.

— Γιατί αυτό το σπίτι μου άνηκει και δέν θέλω να το κλητόνε, άπάντησε ο Ζάν. Δέν τόζω για τοίχια, καταλάβατε; Κι' ότως μου παραμύθι μάλιστα στη μητέρα του κόβω τ' αυτιά!

— Τρελλός θάνα! φθόνησε ο Κελούς.

— Όχι, φίλοιό μου, δέν είμαι τρελλός, άποκριθήρα ο Παρναγιάν. Σάς είβα να κλητόνε το σπίτι αυτό και να γελάτε. Κι' έπειδή δέν μου άρέσουν τα γέλια, σας παρακάτω να ποΐ άδειάσει τη γωνία. Άλλοιώς...

— Άλλοιώς; ρώτησαν ο Μοισζόν κι' ο Κελούς.

— Άλλοιώς θά σας κάμω να γελάσετε πολύ άσχημα.

Οι τρεις άνδρες ήσαν ξαναμεινω, έτοιμοι να χτυπηθούν. Μά τού μέρος δέν ήταν κατάλληλο για μονομαχία. Γι' αυτό ο Μοισζόν είπε στόν Παρναγιάν:

— Άκουσε, κύριε... Άφορ θές σόνει και καιά να χτυπηθής μαζί μας, έβα αυτίο του πρσι στις δέκα στό μικρό Πράτο. Θα σέ περιμένουμε εκεί.

— Θάρθθ! είπε ξανά ο Παρναγιάν. Χαιρώσε κιότιπν τούς δυο έκταριόδας και πήρε στό ξενοδοχείο του. Στο γεμάλι του όμως στηφογούζε ή ίδια βασανιστική σκέψη: Γιατί κίτταζαν οι εμπούκοι αυτοί το σπίτι της αγαπημένης του Λουίζας; Τι έσχεζόταν εναντίον της; Δυστυχία τούς άν τοιμοΐσαν να περάζον την αγνή και πάγκλη κόρη πού ελάτρωσε...

Ο Παρναγιάν ζήτησε ένα μουκιλά κρασί άπ' τόν ξενοδόχο του κι' άρχισε να πίνη. Πίνοντας όμως άντελέφηθη επί στό ξενοδοχείο επικρατούσε έξαφρητική χιμήσι. Τι συνέβαινε λοιπόν; Περιέργως εκ φήσεος ο έσπότης τρίπιασε σ' ένα σκοτεινό κελιά. Κι' άπ' τού μέρος αυτό είδε σέ λίγο με φρήνη τούς πού γνώστούσε αλλόκοτα να σηλοσιάζον σέ μια παρήμερη αίθουσα τού ξενοδοχείου και να συνομιλούν συγχρόνως κατά τού βασιλέως. Ήσαν εκεί ο Μονισουρόν, ο λοχαγός τών σοματοφύλακων Κοσέν, ο διοικητής της Βασίλισσας Γαταλέν, ο στρατάρχης Ταβίν κι' άλλοι, κι' άλλοι. Ο Παρναγιάν ήταν άνάστατος. Και πριν οι συνομιλία τελειώσων την συνομιλία τους για την έκθρόνησι του Βασιλέως, γλύ-

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΕΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΕΣ

Η ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΠΤΩΣΙΣ ΤΗΣ ΓΕΦΥΡΑΣ ΤΗΣ ΑΓΓΕΡΗΣ

Τὴν ὥρα ποὺ ἓνα τάγμα Οὐσσάρων διάβαινε τὴν γέφυρα... Τὸ ἄγριο ξέσπασμα τῆς μπόρας. Τὸ χοντρὸ αἰθερώδες παλαμάρι σπάζει! Τὸ γκρέμισμα τῆς γεφυρᾶς μέσ' στὸ ποταμὶ... Τὰ ἀνθρώπινα τσαρμικά. Σπινεὲς ἀπεριγρᾶπτῆς φρίκης. Ἡ κότευσις τῶν πολιτῶν τῆς Ἀγγερῆς. Τὸ ἔργο τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν. Διακόσια ἐξεδεῖρητα θύματα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Στις 16 Ἀπριλίου 1850, κατὰ τὴς ἐνδεκα τοῦ πρώτου ἑνα τάγμα Γάλλων Οὐσσάρων, προσερχόμενον ἀπὸ τὴν Νάντη, ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν κρεμαστὴν γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Μαιρ, ἡ ὁποία βρισκεῖται στὸ κέντρο τῆς πόλεως Ἀγγερῆς. Ἐνὸς ὁμοῦ οἱ πρώτοι στρατιῶτες ὤρμισαν νὰ προχωροῦν ἐπάνω στὴ γέφυρα, ἔξωθεν ὁ ἀνατολικῶς ἀνεμῶς ποὺ φυσοῦσε ἀπὸ τὸ πρῶτο μετεβλήθη σὲ πραγματικὴ λαίλαπα. Φυσοῦσε πάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ μ' ἰσχυρὰν ὀρμῇ, σηκώνοντας παύρηλα κίματα, συγχρόνως δὲ βροχὴ κατακλισημα ἀρχισε νὰ πέφτει.

Τὸ τάγμα ἐθάδισε κατὰ διμοιρίαις. Οἱ στρατιῶτες ὁμοῦ, προχωροῦντας ἐπάνω στὴν γέφυρα μὴ τὴν χτυποῦσαν ἄρχισε νὰ πέφτει, μαζεύονταν ὅσο κοντινὰ μπορούσαν ὁ ἓνας στὸν ἄλλον καὶ δὲν χτυποῦσαν πλεῖς τὴς κανονικῆς ἀποστάσεις μεταξὺ τους. Ἐπίσης οἱ κλιμακῶν καὶ τὰ ἀτόματα κινήματα ποὺ προαίτιας ὁ ἀνεμῶς στὴν γέφυρα, ἡ ὁποία, ὅπως εἶπαμε, ἦταν κρεμαστὴ, ἔκανε τοὺς στρατιῶτες νὰ βαδίζονιν ὅσο πὺ γρήγορα μπορούσαν. Κι' ἔτσι εἶχε συγκεντρωθεῖ ἐπάνω σ' αὐτὴ ἓνα πλῆθος στρατιωτῶν, ποὺ δὲν μεγαλιτέρω ἀπ' τὸ κανονικόν.

Οἱ τυλιγμένοι, οἱ σκαλιεῖς καὶ οἱ μοσὶ ἀπὸ τοὺς ποταμῶν εἶχαν φθάσει πλεῖς στὴν ἄλλη ἀκρῇ τῆς γεφυρᾶς. Ἐξώθεν, ἐκείνη τὴν στιγμὴ ὁμοῦ τὸ χοντρὸ αἰθερώδες παλαμάρι ποὺ στήριζε τὸ ἐπάνω μέρος τῆς γεφυρᾶς ἔπαυσε κἀπὸ ἀπὸ τὸ φοβερὸ βάρος τῶν στρατιωτῶν ἢ ἔσαν κρῶτος ἔξωθεν ποὺ ἀντήχησε σὰν νὰ ἦταν κινεῖται. Καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ γέφυρα ἔφυγε πρὸς τὸ πλάι. Ἀμέσως οἱ στρατιῶτες ἔξ' ἐνοστήζον ἐτρέξαν πρὸς τὴν ἀντιθέτη μεριά. Ἡ ὁμιδικὴ ὁμοῦ ἀπὸ τὴν κίνηση καὶ συγχρόνως τοῦ βάρους σ' ἓνα μέγιστον ἀνετέλεσε, ὅστε νὰ σπάσῃ καὶ τὸ ἄλλο παλαμάρι. Αὐτοῦς τότε ἡ γέφυρα μὲ ὅλους ὅσους βρισκόνταν ἐπάνω τῆς κρεμαστῆς σπῆν ποταμῶν, καὶ χάθηκε μέσα ἀπὸ τὸ βάθος του! Σὲ λίγο ὁμοῦ ξαναβῆκε πάλι στὴν ἐπιφάνεια, σκεπασμένη ἀπὸ τοὺς δυσχεροῦς στρατιῶτες οἱ ὁποῖοι εἶχαν γαντζωθεῖ ἐπάνω τῆς καὶ προσπαθοῦσαν νὰ σωθοῦν.

Ἡ γέφυρα εἶχε ὅλο τὸ δαπέδον τῆς ἔξωθεν καὶ ἐπομένως δὲ μπορούσε νὰ ἐπιπέσει. Τὸ βάρος ὁμοῦ τῶσων ἐκαιοντάδων στρατιωτῶν ποὺ ἦταν πιεσμένοι ἀνάμεσα τῆς, καθῶς καὶ τὰ ξέριμα ἀπὸ τοὺς διαφόρους αἰθερώδεις γάντζους μὲ τοὺς ὁποῖους ἦταν στερεωμένοι, τὴν ἐμποδίζαν νὰ σπῆθῃ στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ. Βοῦλιαζε λοιπὸν καὶ ξανασηζο-

γιατὶ ὄχι; Ἐχετε λοιπὸν ἰποθῆσεις ἔδω, κῆριε; Γιὰ αὐτὸ ἐνὸς τὸ λέγατε αἰσῶς; Ἐχετε κἀπὸ δουλειὰ βέβαια σ' αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Ἐροδοτουλεῖα, κῆριε.
— Ἐταί εἰ...
— Φυσικά. Καὶ τὴν ποὺ ξηγήρηκαμε, θάγετε τὴν κελουσιὴ νὰ φῆγετε;
— Ὁχι, κῆριε.

— Ὁ δούξ ντ' Ἀνζὺν ἔξεμάνη.
— Προσέχετε, κῆριε! φώναξε στὸν Παρτυγιάν. Λένε πὺς ὁ Βασιλεὺς εἶνε ποὺ ἀντιόμοιος. Ὁ ἀδελφὸς τὸν ὁμοῦ εἶνε ποὺ ἀντιόμοιος σ' αὐτὸν καὶ θὰ εἶνε τὸ ἀποδείξει ποὺ γρήγορα.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἔξωχοῦται.
— Ἀς τοῦ ἐπιθεθῶμε ὅλοι μαζί, πρότερον ὁ Κελουξ.
— Ὁχι, ὄχι, πρόσταξε μὲ φωνὴ λυγρῆ ἀπὸ λύσσα ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βασιλεῶς. Δὲν θὰ διαταροῦν τὸ ξέρος μὴ ἓναν ἰσχυρῇ. Κατόπιν δὲ στρεφόμενος στὸν Παρτυγιάν τοῦ εἶπε ἀπειλητικῶς: — Κιὼς ἀντάμωσα, κῆριε. Θὰ λογαριαστοῦμε ποὺ γρήγορα.
— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἔξωχοῦται, ἀπάντησε ὁ Παρτυγιάν.

— Ὁ δούξ ντ' Ἀνζὺν σ' ὁ Κελουξ ἔβριγαν κραιπνῶντας τοὺς πληγωμένους φίλους τους.

— Ὁ Ζάν ἔβρινε μὲ ὄρα ἀκόμα, μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ μπρὸς στὴν πόρτα τῆς ἀγαπημένης τῶν Λουίζας. Κατόπιν τράβηξε πρὸς τὸ ἔξωδογιό του, βιηθήμενος σὲ σκέψεις. Τάχε βάλει μὲ τὸν δούξα ντ' Ἀνζὺν, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Βασιλεῶς, τὸν διάδοχο τοῦ θρόνου. Ὅχιζε ἀσφάλως κακὰ ζευτεροδέματα.

— Ἄν μ' ἀνακαλύψῃ, νομιμοῦθε ὁ Ζάν, εἶμα χαμένος... Μὰ εἶα πάλι ποῦθελαν νὰ μωρὸν στὸ σπίτι τῆς λατρεμένης μου... Ὁ νοσημὸν λοιπὸν ἡ δὲν ἔκαμα καλὰ; Καλὰ ἔκαμα. Ἐς ἔξω μονάχῃ τὸ ποῦ μου νὰ μὴ μὲ ἀνακαλύψουν. Καὶ πρῶτα-πρῶτα θάταν κραιπνῶντας ἀπὸ πᾶν ἀθῆρο στὸ ραντεβὺ τῶν κ.κ. Μοζάρντ καὶ Κελουξ. Ἄν πῆγαινα θὰ μ' ἔπαιναν στὴ γάκα. Ἄς περμιμένον λοιπὸν ὅσο ἔθελον...

Μὲ τὴς σκέψεις αὐτῆς στὸ κεφάλι ἀποκοιμήθηκε ὁ Παρτυγιάν.

Τὴν ἴδια στιγμὴ βγήκε ἀπ' τὴ γωνία ποῦζε τριποῦσαι σ' ὁ Ἐροδὸς Μονιμορᾶν. Χίλιες διῶ σκέψεις στραφοῦρῆσαν στὸ κεφάλι του καὶ τὸν ἔβλιναν. (Ἀκολοῦθε)

νόταν πάλι, ἐνὸς οἱ θεατὰ τῆς τραγικῆς αὐτῆς σκηνῆς παρατηροῦσαν μὲ ἀπόγνωσι ἀπὸ τὴς ὄχθες πὺς κἀθε φορὰ ποὺ ξαναβῆαινε ἡ γέφυρα στὴν ἐπιφάνεια οἱ δυσχεροῦς στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι εἶχαν γαντζωθεῖ ἀπάνω τῆς, ἦσαν πάντοτε λιγότεροι ἀπὸ πρῶν!

Μὰ κ' ἀλόκληρος ὁ ποταμὸς ἀπὸ τὴν μιά ὡς τὴν ἄλλη τοῦ ὄχθῃ, ἦταν γεμάτος ἀπὸ στρατιῶτες ποὺ χτυποῦντοσαν μὲς στὸ νερὸ, ποὺ μακόντοσαν ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλον καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀφαιχτοῦν ἀπ' ὁ τιθῆριε γὰ νὰ σωθοῦν. Οἱ ναυαγοὶ σὲ πολλῆς μερῆς ἀποτελοῦσαν μὴ μᾶλλον ποὺ εἶμαίε μὲ τσαμπὶ σταφυλεῖο κ' ἡ ὁποία χτυποῦσαν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἀπὸ τ' ἀφῆριμα κίματα τοῦ ὀρηκτοῦ ποταμοῦ. Σὲ κἀθε χτύπημα ὁμοῦ τὰ τσαμπὶ αὐτὰ γινόντοσαν μικρότερα καὶ στὸ τέλος διελύοντο ὀλόκληρα, γιὰτὶ οἱ δυσχεροῦς στρατιῶτες ποὺ τ' ἀποτελοῦσαν, παρενοῦσαν ἀπὸ τὰ κίματα.

Μπορεῖ κανεῖς νὰ φαντασθῆ τὸν πόνο, τὴν ἀπελπισία καὶ τὴν ἀπόγνωση τῶν θεατῶν τῆς ἀπῆροῦς αὐτῆς σκηνῆς. Ἡ φωνῆς τους ἐνοῦντοσαν μὲ τὴς φωνῆς τῶν θεατῶν καὶ κατέπνιγαν τὸ βοῦμα τῆς καταγῆδος.

Πολλοὶ εἶχαν κατέθειν ἐπὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ καὶ πετοῦσαν στανίδες, δοκάρια καὶ κἀθε εἶδος ἔξωλα πρὸς τοὺς ναυαγούς, ἐνὸς οἱ ναυτικοὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοὺς συνδράμουν μὲ τὴς βάρκες τους.

Ἡ περισσότερῆς ὁμοῦ ἀπ' αὐτῆς τῆς βάρκες ἦσαν χωρὶς κινεῖται σ' εἶσι οἱ βαρζάρηδες ἐναντιόσαν ἀδικα τῆς δυνάμει τους, προσπαθοῦντας νὰ κερσοῦν τὴν ἀντίστασι τοῦ ρεῖματος καὶ τοῦ ἀνεμοῦ. Ἡ ἰσῆς βάρκες, ἀν ὄχι καὶ περισσότερῆς, ἀπὶ νὰ προχωροῦσαν πρὸς τὸ μέρος τῆς γεφυρᾶς, παρενοῦσαν ἀπὸ τὴν δύναμι τοῦ ρεῖματος. Μόνον μὴ ποταμῶνα βάρκα χωρὶς κινεῖται, ποὺ τὴν διεύθυναν τέσσερες εἰρωστικοὶ ναυτικοὶ, κατορθώσαν νὰ φθάσῃ ὡς τὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Μόλις ὁμοῦ οἱ ναυτικοὶ ἄρχισαν τὰ κινεῖται τους γὰ νὰ λάσοῦν τοὺς ναυαγούς, ἓνα μεγάλο κίμα πλημμύρισε τὴν βάρκα καὶ τὴν ἐξόβλιαξε. Οἱ ναυτικοὶ ἀναγκάστηκαν τότε νὰ φθοῦν στὴν ξηρὰ κολιπῶντας. Προηγουμένως ὁμοῦ ἄρταξε κἀπὸντας τους κ' ἀπὸ ἓνα στρατιῶτη καὶ τὸν ἐβόλαξε μαζὺ τοῦ ἔξω.

Ἄν τὸ ποτάμι ἦταν γαλῆνιο καὶ δὲν φυσοῦσε ὁ φοβερὸς αἰθῶς ἀνεμῶς, ἡ καταστροφὴ θὰ ἦταν χωρὶς ἄλλο ποὺ μικρότερη. Γιὰτὶ οἱ περισσότερῆς στρατιῶτες, γαντζωμένοι ἀπὸ τὴν γέφυρα ἡ ἀπὸ τ' ἄλλα ἔξωλα ποὺ τοὺς ἔβριγαν, θὰ μπορούσαν νὰ κραιπνῶν στὴν ἐπιφάνεια ἐπὶ ἀρετῆς ὄρα, καὶ εἶσι θὰ προφθαιναν νὰ φτάσοῦν ἡ βάρκες κοντὰ τους καὶ νὰ τοὺς σώσοῦν. Μὲ τὸν δυνατὸ ὁμοῦ αἰθῶς οἱ ναυτικοὶ ποὺ ὀδηγοῦσαν τὴς βάρκες ἔχασαν ποῦτῆς στιγμῆς ὡς ὅσον νὰ φθάσοῦν στὸν τόπο τῆς καταστροφῆς. Κἀθε δὲ στιγμὴ τοῦ περνοῦς στοῖχιζε τὴν ἔξω σὲ δεκάδες στρατιῶτες ποὺ χάνονταν κἀπὸ τὰ κίματα γὰ νὰ μὴν ξαναβροῦν πλεῖς στὴν ἐπιφάνεια.

Ὅσοπο ἀλόκληρος ὁ πληθὺς τῆς Ἀγγερῆς, ἔδειξε στὴν περιστάσει αὐτὴ μοναδικὴ αὐτοθῆσια. Γυναῖκες ἔπιαιναν ὡς τὴν μέση μέσα στὸ νερὸ μὲ κινεῖται νὰ παρασηροῦν κ' αὐτῆς ἀπὸ τὸ ὀρηκτὸ ρεῖμα καὶ ἄλλωναν στανίδες πρὸς τοὺς ναυαγούς. Παιδιὰ ἀνέβαιναν καθυλακτικῶς σὲ ἄλλες στανίδες καὶ, χρησιμοποιῶντας τὰ πόδια τους γὰ κινεῖται, ἄρτασαν τοὺς μισοπνιγμένους στρατιῶτες, οἱ ὁποῖοι μόλις κινεῖται στανιδωδῶς τὰ χεῖρα τους καὶ τοὺς τραβοῦσαν ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ.

Μόλις ἔβγαζαν ἓνα στρατιῶτη στὴν ξηρὰ, ὅλοι ἔτρεξαν γὰ νὰ τὸν περιποῦν καὶ νὰ τοῦ προσφέρουν ὄλοιο στὸ σπίτι τους. Οἱ κραιπὸι τῆς Ἀγγερῆς εἶχαν κατέθει ὅλοι στὴν ἀεροστασιὰ καὶ προσπαθοῦσαν νὰ ἐπαναφέρουν στὴν ἔξω τοὺς μισοπνιγμένους καὶ νὰ ἐπιδέσοῦν τὰ τραύματα τῶν ἄλλων.

Ἀπὸ τὰ πτώματα ποὺ βρέθησαν τὴν ἴδια μερᾶ καὶ τὴν ἐπομένη, ἀπεδείχθη πὺς οἱ περισσότερῆς στρατιῶτες δὲν εἶχαν πέθαναι ἀπὸ πνιγμὸ, ἀλλὰ εἶχαν σκοποῦθῃ, εἶτε χτυπῶντας τὰ κεφάλια τους κατὰ τὴν πτώσι, εἶτε πληγνόμενοι ἀπὸ τὴς ἐπιβολῆς καὶ τὰ ντοφῆμα τους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων βρέθηκε καὶ τὸ πτώμα ἑνὸς στρατιῶτη, στὸν ὅποιον, κατὰ τὴν ὄρα τῆς πτώσεως, εἶχε γοῦθῃ μὲ τέτατον ὄρηκτῃ στὴν πλάτη του ἡ κινεῖται τοῦ ντοφρακοῦ του, ὅστε εἶχε τραπῆσαι ἀλόκληρο τὸ θώρακα καὶ εἶχε βρεῖ μπρὸς στὸ στήθος του!

Ἡ τραγικὴ αὐτὴ καταστροφὴ εἰστοῖσε τὴν ἔξω σὲ διακόσιους ἐξήντα ἑνῆρα στρατιῶτες καὶ σὲ τέσσερες ἀξίωσιωτοῦς. Οἱ πληγωμένοι ἦσαν μόνον πενήντα ἔπτᾶ.

Ἡ κρεμαστὴ γέφυρα τῆς Ἀγγερῆς εἶχε κατασκευασθεῖ ἐνδεκα χρόνιαι πρῶν ἀπ' τὴν καταστροφὴ. Εἶχε μήκος συνολικὸ ἐκατὸ μέτρον καὶ κραιπνῶν ἀπὸ τέσσερα σιδερένια παλαμάρια ποὺ ἐστηρίζοντο σὲ στύλους ἀπὸ χυτοσίδηρο.

